

Administratīvā apgabaltiesa

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2025. gada 6. maijā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā: tiesnesis referents Kaspars Berķis, tiesneses Ilze Amona un Valda Zommere

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz biedrības “Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija” pieteikumiem par Valsts ieņēmumu dienesta 2019. gada 1. februāra lēmuma Nr. 30.1-8.2/69213, 2019. gada 8. aprīļa lēmuma Nr. 30.1-8.2/132326, 2019. gada 24. aprīļa lēmuma Nr. 30.1-8.2/149930, 2019. gada 19. novembra lēmuma Nr. 30.2-22.13/5086, 2019. gada 20. novembra lēmuma Nr. 30.1-8.2/352288, 2019. gada 23. decembra lēmuma Nr. 30.1-8.2/395018, 2019. gada 30. decembra lēmuma Nr. 30.1-8.2/396126, 2021. gada 6. septembra lēmuma Nr. 30.1-22.13/22.13/9336 atcelšanu un par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuriem pieteicējai tiktu atmaksāts pārmaksātais pievienotās vērtības nodoklis, sakarā ar Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzībām par Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 27. janvāra, 2021. gada 22. februāra, 2021. gada 1. aprīļa un 2021. gada 12. aprīļa, 2022. gada 23. novembra spriedumiem.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – dienests), veicot pieteicējai biedrībai “Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija” (turpmāk – biedrība un LIKTA) auditu, ar 2019. gada 19. novembra lēmumu Nr. 30.2-22.13/5086 kā galīgo administratīvo aktu papildu nomaksai valsts budžetā aprēķināja pievienotās vērtības nodokli (turpmāk – PVN) 87 299,37 *euro*, nokavējuma naudu 7707,52 *euro*, soda naudu 611,68 *euro*, samazināja no budžeta apmaksājamo PVN par 50 992,71 *euro* un saistībā ar to aprēķināja soda naudu 5778,78 *euro*, kā arī atteica atmaksāt pārmaksāto PVN par 2018. gada septembri 3119,24 *euro* un par 2018. gada oktobri 8278,38 *euro*.

Savukārt ar dienesta 2019. gada 1. februāra lēmumu Nr. 30.1-8.2/69213 pieteicējai atteikts atmaksāt pieteicējai PVN deklarācijā par 2018. gada jūliju deklarēto pārmaksāto nodokli 6080,98 *euro*.

Ar 2019. gada 8. aprīļa lēmumu Nr. 30.1-8.2/132326 pieteicējai atteikts atmaksāt PVN deklarācijā par 2018. gada novembri deklarēto pārmaksāto nodokli 8748,02 *euro*.

Ar 2019. gada 24. aprīļa lēmumu Nr. 30.1-8.2/149930 pieteicējai atteikts atmaksāt PVN par 2018. gada decembri 9119,88 *euro*.

Ar 2019. gada 20. novembra lēmumu Nr. 30.1-8.2/352288 atteikts atmaksāt PVN par 2019. gada martu 14 671,68 *euro*.

Ar 2019. gada 23. decembra lēmumu Nr. 30.1-8.2/395018 pieteicējai atteikts atmaksāt PVN par 2019. gada maiju 17 104,76 *euro*.

Ar 2019. gada 30. decembra lēmumu Nr. 30.1-8.2/396126 atteikts atmaksāt PVN par 2019. gada februāri 8806,60 *euro*.

Ar 2021. gada 6. septembra lēmumu Nr. 30.1-22.13/22.13/9336 pieteicējai atteikts atmaksāt PVN par 2019. gada decembri 25 433,70 *euro*.

[2] Dienesta pieņemtie lēmumi balstīti apsvērumos, ka biedrības deklarētie pakalpojumi nav iegādāti saimnieciskās darbības ietvaros, kas saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92. panta pirmo daļu un 5. panta pirmās daļas 2. punktu ir obligāts priekšnoteikums priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību realizācijai.

[3] Pieteicēja, nepiekrītot dienesta lēmumiem, pārsūdzēja tos Administratīvajā rajona tiesā. LIKTA ieskatā tās biedrības statuss neietekmē tiesības atskaitīt priekšnodokli. LIKTA ir reģistrējusies kā ar PVN apliekama persona un, īstenojot Eiropas Savienības fondu finansētus projektus, ir sniegusi apmācību pakalpojumus kā starpniecība. Apmācības ir ar PVN apliekams darījums. Tādēļ LIKTA bija pienākums izrakstīt nodokļa rēķinus un attiecīgi ir tiesības atskaitīt priekšnodokli.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 27. janvāra spriedumu administratīvajā lietā Nr. A420199119 apmierināts pieteicējas pieteikums un dienestam uzlikts pienākums atmaksāt pieteicējai pārmaksāto PVN par 2018. gada decembri 9 119,99 *euro*.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 22. februāra spriedumu administratīvajā lietā Nr. A420306719 apmierināts pieteicējas pieteikums un dienesta 2019. gada 19. novembra lēmums Nr. 30.2-22.13/5086 atcelts daļā par papildus nomaksai budžetā aprēķināto PVN 87 299,37 *euro*, nokavējuma naudu 7707,52 *euro* un soda naudu 611,96 *euro*, kā arī dienestam uzlikts pienākums atmaksāt pieteicējai pārmaksāto PVN par 2018. gada septembri 3119,24 *euro*, par 2018. gada oktobri 8278,38 *euro* un par 2018. gada jūliju 6080,98 *euro*.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 1. aprīļa spriedumu administratīvajā lietā Nr. A420192619 apmierināts pieteicējas pieteikums un dienestam uzlikts pienākums atmaksāt pieteicējai pārmaksāto PVN par 2018. gada novembri 8 748,02 *euro*.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2021. gada 12. aprīļa spriedumu administratīvajā lietā Nr. A420135320 apmierināts pieteicējas pieteikums un dienestam uzlikts pienākums atmaksāt pieteicējai pārmaksāto PVN par 2019. gada februāri 8806,60 *euro*, 2019. gada martu 14 671,68 *euro* un par 2019. gada maiju 17 104,76 *euro*.

Ar Administratīvās rajona tiesas 2022. gada 23. novembra spriedumu administratīvajā lietā Nr. A420240521 apmierināts pieteicējas pieteikums un dienestam uzlikts pienākums atmaksāt pieteicējai pārmaksāto PVN par 2019. gada decembri 25 433,70 *euro*.

[5] Pirmās instances tiesas atzina par nepamatotiem pārsūdzētajos lēmumos izdarītos secinājumus, ka pieteicēja konkrētajos apstākļos neveic saimniecisko darbību, līdz ar to dienests nepamatoti liedza pieteicējai tiesības atskaitīt priekšnodokli.

[6] Dienests minētos Administratīvās rajona tiesas spriedumus pārsūdzēja. Apelācijas sūdzībās norādīts, ka pieteicēja strīdus projektu ietvaros saņēma finansējumu un tikai administrēja finanšu plūsmu, nevis nodrošināja pakalpojuma sniegšanu, proti, pieteicēja saimniecisko darbību neveica. Tā kā pieteicējas iegādātie pakalpojumi nav iegādāti saimnieciskās darbības ietvaros, tad konkrētajā situācijā neizpildās Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92. pantā noteiktie priekšnoteikumi priekšnodokļa atskaitīšanai. Turklāt atsevišķos gadījumos pieteicēja ir nepamatoti samazinājusi izrakstītajos rēķinos norādīto pakalpojuma vērtību.

[7] Pieteicēja par dienesta apelācijas sūdzībām iesniedza paskaidrojumus, uzturot pieteikumus un lietas izskatīšanas gaitā paustos argumentus.

[8] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2021. gada 13. oktobra lēmumu administratīvās lietas Nr. A420306719, Nr. A420192619, Nr. A420199119 un Nr. A420135320 apvienotas vienā tiesvedībā lietā Nr. A420306719. Savukārt ar Administratīvās apgabaltiesas 2023. gada 24. janvāra lēmumu lietai Nr. A420306719 pievienota administratīvā lieta Nr. A420240521.

[9] Ar Administratīvās apgabaltiesas 2023. gada 14. februāra lēmumu apvienotajā lietā Nr. A420306719 nolemts apturēt tiesvedību un uzdot Eiropas Savienības Tiesai prejudiciālos jautājumus.

Eiropas Savienības Tiesa 2024. gada 4. jūlijā pasludināja spriedumu lietā Nr. C-87/23, kurā sniegtas atbildes uz apgabaltiesas 2023. gada 14. februāra lēmumā ietvertajiem jautājumiem.

Ievērojot minēto, ar Administratīvās apgabaltiesas tiesneša 2024. gada 4. jūlija lēmumu tiesvedība lietā atjaunota.

Motīvu daļa

[10] No lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicēja strīdus periodā īstenoja divus Eiropas Reģionālās attīstības fonda (turpmāk – ERAF) finansētus projektus: projektu Nr. 1.2.2.1/16/A/003 “IKT profesionālu apmācības inovāciju veicināšanai un nozares attīstībai” (turpmāk – IKT projekts) un Nr. 1.2.2.3/16/I/002 “Mazo un mikro komersantu apmācības inovāciju un digitālo tehnoloģiju attīstībai Latvijā” (turpmāk – MMU projekts). Par IKT projekta īstenošanu LIKTA 2016. gada 13. jūnijā ar Centrālo finanšu un līgumu aģentūru (turpmāk – CFLA) noslēdza līgumu Nr. 1.2.2.1/16/A/003 ar vēlāk izdarītiem grozījumiem (*lietas 12. sējuma 197.–214. lapa*), savukārt 2016. gada 5. decembrī LIKTA ar CFLA noslēdza līgumu Nr. 1.2.2.3/16/I/002 par MMU projekta īstenošanu (*lietas 5. sējuma 35.–51. lapa*).

[11] IKT projekta īstenošanas kārtību paredz Ministru kabineta 2015. gada 27. oktobra noteikumi Nr. 617 “Darbības programmas “Izaugsme un nodarbinātība” 1.2.2. specifiskā atbalsta mērķa “Veicināt inovāciju ieviešanu komersantos” 1.2.2.1. pasākuma “Atbalsts nodarbināto apmācībām” pirmās projektu iesniegumu atlases kārtas īstenošanas noteikumi” ((pamata redakcijā) (turpmāk – noteikumi Nr. 617)). Šie noteikumi paredz, ka pasākuma “Atbalsts nodarbināto apmācībām” (turpmāk – pasākums) mērķis ir nodrošināt komersantus ar atbilstošas kvalifikācijas darbaspēku, kas sekmētu darba ražīguma pieaugumu un jaunu vai uzlabotu produktu un tehnoloģiju izstrādi un ieviešanu ražošanā (2. punkts). Pasākuma gala labuma guvēji ir sīkie (mikro), mazie, vidējie un lielie komersanti. Savukārt projekta iesniedzējs var būt biedrība, kura atbilst noteikumos izvirzītajām papildu prasībām (10. punkts).

Atbilstoši noteikumiem Nr. 617 projekta ietvaros finansējumu piešķir komersantu nodarbināto apmācībām noteiktās jomās (18. punkts). Savukārt apmācību sniedzējs ir juridiska vai fiziska persona, kura atbilst noteikumos ietvertajām prasībām (20. punkts). Finansējuma saņēmējs projekta īstenošanai nepieciešamo preču un pakalpojumu iegādi veic saskaņā ar normatīvajiem aktiem iepirkuma procedūras jomā (29. punkts).

[12] Savukārt MMU projekta īstenošanas kārtība noteikta Ministru kabineta 2016. gada 14. jūnija noteikumos Nr. 365 “Darbības programmas “Izaugsme un nodarbinātība” 1.2.2. specifiskā atbalsta mērķa “Veicināt inovāciju ieviešanu komersantos” 1.2.2.3. pasākuma “Atbalsts IKT un netehnoloģiskām apmācībām, kā arī apmācībām, lai sekmētu investoru piesaisti” īstenošanas noteikumi” ((pamata redakcijā) (turpmāk – noteikumi Nr. 365)). Noteikumos teikts, ka projekta pasākuma mērķis ir veicināt pašnodarbināto personu, sīko (mikro), mazo, vidējo un lielo komersantu produktivitāti un darba efektivitāti, paaugstinot to darbinieku kvalifikāciju un prasmes informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomā, nodrošināt komersantus ar atbilstošas kvalifikācijas darbaspēku, sekmējot netehnoloģisko inovāciju ieviešanu komersantos, kā arī nodrošināt atbalstu apmācībām, veicinot investoru piesaisti valstij (2. punkts). Pasākuma ietvaros atbalsts tiek sniegts apmācībām, kas nepieciešamas produktu, procesu, mārketinga vai organizācijas inovāciju ieviešanai komersantā (3. punkts). Pasākuma gala labuma guvēji ir pašnodarbinātas personas, sīkie (mikro), mazie, vidējie un lielie komersanti atbilstoši Komisijas 2014. gada 17. jūnija Regulas (ES) Nr. 651/2014, ar ko noteiktas atbalsta kategorijas atzīst par saderīgām ar iekšējo tirgu, piemērojot Līguma 107. un 108. pantu, 1. pielikumam un 2. panta 24. punktā noteiktajam (8. punkts).

Saskaņā ar noteikumu Nr. 365 13. punktu pasākuma ietvaros projekta iesniedzējs ir biedrība, kura atbilst noteikumos izvirzītajām papildu prasībām vai tiešās pārvaldes iestāde, kuras darbības mērķis ir sekmēt Latvijas uzņēmumu konkurētspēju un eksportspēju starptautiskajos tirgos, veicināt ārvalstu investīciju apjoma pieaugumu un īstenot tūrisma attīstības valsts politiku un valsts politiku inovācijas jomā. (13. punkts). Finansējuma saņēmējs noteikumos minēto atbalstāmo darbību īstenošanai piesaista ārējo pakalpojumu – apmācību – sniedzējus (27. punkts). Atbalsts gala labuma guvējiem pasākuma ietvaros tiek sniegts grantu veidā. Grants tiek sniegts netiešā veidā, nodrošinot apmācības (56.punkts). Atbalstu gala labuma guvējiem sniedz finansējuma saņēmējs (57. punkts).

[13] Lietā strīds par pieteicējas tiesībām atskaitīt priekšnodokli par deklarētajiem darījumiem saistībā ar minēto ERAF projektu īstenošanu.

Dienests pārsūdzētajos lēmumos atzinis, ka pieteicēja kā biedrība, īstenojot minētos projektus, neveica saimniecisko darbību, līdz ar to nevarēja atskaitīt priekšnodokli par projekta ietvaros saņemtajiem pakalpojumiem un precēm. Savukārt pieteicēja uzskata, ka, īstenojot minētos ERAF projektus, tā veica saimniecisko darbību un pieteicējai ir tiesības atskaitīt priekšnodokli.

[14] Padomes Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (turpmāk – PVN direktīva) 168. panta a) punkts paredz, ka ciktāl preces un pakalpojumus nodokļa maksātājs izmanto darījumiem, par kuriem uzliek nodokli, nodokļa maksātājam ir tiesības tajā dalībvalstī, kurā viņš veic šos darījumus, atskaitīt no nodokļa, par kura nomaksu viņš ir atbildīgs, PVN, kas attiecīgajā dalībvalstī maksājams vai samaksāts par preču piegādēm vai pakalpojumu sniegšanu, ko tam veicis vai veiks cits nodokļa maksātājs.

Savukārt Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92. panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ja preces iegādātas un pakalpojumi saņemti ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai, priekšnodoklis ir no citiem reģistrētiem nodokļa maksātājiem saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem. Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92. panta ceturto daļu reģistrētam nodokļa maksātājam ir tiesības priekšnodokli atskaitīt no valsts budžetā maksājamās nodokļa summas, ja šajā likumā nav noteikts citādi.

[15] No lietas materiāliem konstatējams, ka IKT projekta ietvaros LIKTA noslēdza vairākus iepirkuma līgumus ar SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” par apmācību nodrošināšanu. Piemēram, atbilstoši 2016. gada 15. augustā noslēgtajam līgumam Nr. IL/2016/08-01/BDA-L-16-46 LIKTA pasūta, savukārt SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” apņemas sniegt šādus izglītības pakalpojumus – novadīt apmācību kursu programmu “Datorzinātnes” kursi (1. daļa) (*lietas 3. sējuma 100.–103. lapa*). Saskaņā ar 2017. gada 10.marta līgumu Nr. IL/2017/03-02/BDA-L-17-50 SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” apņemas LIKTA novadīt apmācību kursu programmu “Projektu vadība” un “Datorzinātnes” kursi (2. daļa) (*lietas 3. sējuma 111.–114. lapa*). Savukārt atbilstoši 2017. gada 18. maija līgumam Nr. IL/2017/05-01/BDA-L-17-95 LIKTA pasūta, bet SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” apņemas sniegt izglītības pakalpojumu – novadīt apmācību kursu programmu “Datorzinātnes un Vides aizsardzība” (*lietas 3. sējuma 107.–110. lapa*). Saskaņā ar iepirkuma līgumos noteikto LIKTA veic samaksu SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” atbilstoši tās izrakstītajiem rēķiniem par katru novadīto apmācības kursu.

IKT projekta ietvaros LIKTA slēdza sadarbība līgumus arī ar apmācību pakalpojuma saņēmējiem. Atbilstoši šiem līgumiem apmācību pakalpojuma saņēmējs jeb atbalsta gala labuma guvējs apņēmas samaksāt LIKTA mācību kursa izmaksas un PVN atbilstoši LIKTA izrakstītajiem rēķiniem. Atsevišķos gadījumos gala labuma guvējs saskaņā ar līgumu apņēmas samaksāt biedrībai arī “administrācijas maksu” 5 % vai 10 % apmērā no piešķirtā atbalsta apjoma un PVN. Savukārt LIKTA apņēmas pārskaitīt atbalsta summu gala labuma guvējam saskaņā ar lēmumu par valsts atbalsta piešķiršanu un atbalsta intensitāti desmit dienu laikā pēc tam, kad atbalsta summa saņemta no CFLA (*sk., piemēram, līgums ar SIA “Latvijas Mobilais Telefons”, lietas 5. sējuma 201.–203. lapa*).

[16] Arī MMU projekta ietvarā LIKTA noslēdza iepirkuma līgumu par apmācību nodrošināšanu. 2017. gada 23. janvārī noslēgtais līgums ar SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” paredz, ka, SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” apņemas sniegt pieteicējai šādus pakalpojumus – nodrošināt mazo un mikro komersantu apmācības inovāciju un digitālo tehnoloģiju attīstībai Latvijā (*lietas 5. sējuma 193.–200. lapa*). Līgums paredz, ka LIKTA veic samaksu izvēlētajam komersantam par sniegtajiem apmācību pakalpojumiem atbilstoši komersanta izrakstītajiem rēķiniem, kuros ietverts arī PVN.

Šī projekta ietvaros tika slēgts arī trīspusējs līgums starp LIKTA, apmācību pakalpojuma sniedzēju un komersantu – apmācību pakalpojuma saņēmēju. Piemēram, 2018. gada 12. martā šāds līgums noslēgts starp LIKTA, SIA “Baltijas Datoru Akadēmija” un SIA “SANTEKO”. Saskaņā ar šo līgumu apmācību saņēmējs apņemas līdzfinansēt apmācības, savukārt apmācību sniedzējs apņemas saņemto līdzmaksājuma summu pārskaitīt LIKTA (*lietas 10. sējuma 210.–213.lapa*).

[17] Dienests audita ietvaros secinājis, ka IKT projekta ietvaros LIKTA izrakstīja apmācību saņēmējiem rēķinus visa sniegtā pakalpojuma vērtībā, piemēroja PVN 21 % likmi un aprēķināja PVN, deklarēja tos apliekamajos darījumos, savukārt pēc apmācību pabeigšanas no apmācību (pakalpojuma) sniedzēja saņēma rēķinus par sniegto pakalpojumu visa sniegtā pakalpojuma vērtībā (ar PVN), kuru tā deklarēja priekšnodoklī. Pēc atskaišu un dokumentu iesniegšanas CFLA, biedrība saņēma no CFLA finansējumu un novirzīja to apmācību pakalpojumu saņēmējiem, vienlaicīgi izrakstot apmācību pakalpojumu saņēmējam rēķinus par projekta administrēšanu 5 % vai 10 % apmērā no saņemtā CFLA finansējuma.

Savukārt MMU ietvaros LIKTA izrakstīja apmācību pakalpojumu sniedzējam rēķinus par pakalpojumiem 30 % apmērā no to vērtības (ar PVN) un saņēma apmaksu. Pēc apmācību pabeigšanas biedrība saņēma rēķinus no pakalpojuma sniedzēja visa sniegtā pakalpojuma vērtībā (ar PVN), kurus tā apmaksāja un deklarēja PVN deklarācijās priekšnodoklī. Pēc atskaišu un dokumentu iesniegšanas, biedrība saņēma finansējumu 70 % apmērā no CFLA un veica samaksu pakalpojuma sniedzējam.

Dienests ir atzinis, ka nav strīda par šiem faktiskajiem apstākļiem, proti, noslēgtajiem diviem līgumiem, piesaistītajiem apakšuzņēmējiem, saņemtajiem un sniegtajiem pakalpojumiem, saņemto finansējumu, tā apmēru un izlietošanu (*dienesta 2019. gada 19. novembra lēmums Nr. 30.2-22.13/5086*).

Līdz ar to lietā noskaidrojams, vai pieteicēja, īstenojot abus strīdus projektus, veica apliekamus darījumus savas saimnieciskās darbības nodrošināšanai, kas ir obligāts priekšnoteikums priekšnodokļa atskaitīšanai.

[18] PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā noteikts, ka PVN uzliek pakalpojumu sniegšanai, ko par atlīdzību kādā dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds.

Direktīvas 9. panta 1. punktā ir noteikts, ka “nodokļa maksātājs” ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību, neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta. Jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību, tostarp kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbību, uzskata par “saimniecisku darbību”. Materiāla vai nemateriāla īpašuma izmantošana ar nolūku gūt no tā ilglaicīgus ienākumus jo īpaši ir uzskatāma par saimniecisku darbību.

Savukārt Pievienotās vērtības nodokļa likuma 5. panta pirmās daļas 2. punkts noteic, ka ar nodokli apliekama ir saimnieciskās darbības ietvaros iekšzemē veikta pakalpojumu sniegšana par atlīdzību. Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 3. panta pirmo daļu nodokļa maksātājs ir persona, kura patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisko darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta. Savukārt saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 4. panta pirmo daļu saimnieciskā darbība ir jebkura sistemātiska, patstāvīga darbība par atlīdzību.

[19] Atbilstoši noteikumiem Nr. 617 un noteikumiem Nr. 365 IKT un MMU projektu mērķis ir sniegt komersantiem atbalstu, nodrošinot tiem nepieciešamo apmācību. Saskaņā ar projektu iesniegumiem un noslēgtajiem līgumiem ar CFLA pieteicēja ieguva tiesības īstenot minētos projektus, nodrošinot apmācības šo projektu ietvaros definētajiem gala labuma guvējiem, kas arī ir uzskatāmi par apmācību pakalpojuma saņēmējiem.

Vienlaikus nav strīda, ka pieteicēja pati apmācības nesniedza, bet iepirka šos pakalpojumus no komersantiem. Taču apstāklim, ka biedrība apmācību pakalpojumu nevis sniedza pati, t.i., izmantoja savu personālu, bet gan uzticēja to darīt neatkarīgai trešajai personai, nav nozīmes. Apakšuzņēmēja iesaistīšana ir diezgan izplatīta uzņēmējdarbībā, un tās rezultātā apakšuzņēmējs sniedz pakalpojumu pasūtītājam, kurš pēc tam šo pakalpojumu sniedz kā savu pakalpojumu savam klientam (*Ģenerālvokātes J. Kokotes 2024. gada 7. marta secinājumi lietā C-87/23, 37. punkts*).

[20] IKT projekta ietvaros ir viegli identificējami divi pakalpojumi. Proti, viens pakalpojums apmācību pakalpojums, kuru LIKTA sniedza pakalpojuma saņēmējam un par kuru tā izrakstīja rēķinu un saņēma atlīdzību. Savukārt otrs – apmācību pakalpojums, ko pieteicēja iegādājās no apmācību sniedzēja, lai nodrošinātu to pakalpojuma saņēmējam. Šajā gadījumā LIKTA ir šī pakalpojuma saņēmēja. Tātad IKT projekta gadījumā LIKTA ir uzskatāma par apmācību pakalpojumu sniedzēju attiecībā pret apmācību pakalpojuma saņēmēju.

MMU projektā, līdzīgi kā IKT projektā, LIKTA arī noslēdza līgumu ar komersantu par apmācību pakalpojumu sniegšanu, kas paredz, ka biedrība veic samaksu komersantam par sniegtajiem apmācību pakalpojumiem atbilstoši tā izrakstītajiem rēķiniem, kuros ietverts arī PVN. Vienlaikus, tika noslēgts arī trīspusējs līgums starp biedrību, apmācību pakalpojumu sniedzēju un apmācību pakalpojuma saņēmēju, saskaņā ar kuru apmācību saņēmējs apņēmas līdzfinansēt apmācību pakalpojumu (30 % apmērā), savukārt apmācību sniedzējs apņēmas saņemt līdzmaksājuma summu pārskaitīt LIKTA. Atlikušos 70 % (bez PVN) LIKTA saņēma no CFLA, savukārt apmācību pakalpojumu sniedzējs biedrībai izrakstīja rēķinu 100 % apmērā, pieskaitot PVN.

Tātad šī projekta ietvaros LIKTA neizraksta rēķinu un nesaņem atlīdzību tieši no apmācību saņēmēja. Vienlaikus nav strīda, ka pakalpojumu saņēmēja par mācību kursiem samaksāto atlīdzību 30 % apmērā saskaņā ar trīspusējo līgumu pieteicējai pārskaita apmācību sniedzējs. Pieteicēja par minēto summu izraksta apmācību pakalpojuma sniedzējam rēķinu, ietverot tajā arī PVN (*piemēram, rēķins Nr. ESF/MMU/2018/11-18, lietas 10. sējuma 127. lapa*). Savukārt atlikušos 70 % no atlīdzības par apmācībām pieteicēja vēlāk saņem no CFLA. Līdz ar to arī MMU projekta ietvaros konstatējams, ka LIKTA ar apakšuzņēmēja starpniecību sniedza apmācību pakalpojumu un saņēma atlīdzību par nodrošinātajām apmācībām.

Lai pakalpojumu sniegšanu varētu uzskatīt par tādu, kas veikta “par atlīdzību” PVN direktīvas izpratnē, nav nepieciešams, ka atlīdzība tiek saņemta tieši no pakalpojumu saņēmēja, kā tas izriet arī no PVN direktīvas 73. panta.

[21] Tātad arī apstākļi, ka abu projektu ietvaros apmācību pakalpojumu sniegšanu lielā mērā finansēja CFLA no ERAF līdzekļiem, neliedz kvalificēt šo pakalpojumu sniegšanu kā pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību. Turklāt tas, ka ienākumi, kurus veido, no vienas puses, ar CFLA starpniecību veiktie ERAF atbalsta maksājumi un, no otras puses, apmācību pakalpojumu saņēmēju samaksātā atlīdzība, pilnībā sedz biedrības izmaksas, bet atbilstoši tās bezpeļņas organizācijas statusam neļauj tai gūt peļņu, arī neliedz lietā aplūkotos pakalpojumus kvalificēt kā pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību, jo atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai darījumu, pat ja tas veikts par cenu, kas ir zemāka par pašizmaksu, var kvalificēt kā darījumu, kurš veikts par atlīdzību. Līdz ar to konkrētajos apstākļos atzīstams, ka pieteicējas sniegtie apmācības pakalpojumi uzskatāmi par pakalpojumu, kas sniegts par atlīdzību PVN direktīvas 2. panta 1. punkta c) apakšpunkta un Pievienotās vērtības nodokļa likuma 5. panta pirmās daļas 2. punkta izpratnē (*Eiropas Savienības Tiesas 2024. gada 4. jūlija sprieduma lietā Nr. C-87/23 27., 28., 35.–37. punkts*).

[22] Vienlaikus ir pārbaudāmi arī dienesta argumenti, ka pieteicēja ir biedrība un tās darbība, īstenojot IKT un MMU projektus, nav vērsta uz peļņas gūšanu, līdz ar to tā nav atzīstama par saimniecisko darbību.

Biedrību un nodibinājumu likuma 2. pants noteic, ka biedrība ir brīvprātīga personu apvienība, kas nodibināta, lai sasniegtu statūtos noteikto mērķi, kam nav peļņas gūšanas rakstura. Vienlaikus minētā likuma 7. panta pirmā daļa noteic, ka biedrībai ir tiesības papilddarbības veidā veikt saimniecisko darbību, lai sasniegtu biedrības un nodibinājuma mērķus. Savukārt panta otrā daļa noteic, ka biedrības ienākumus drīkst izmantot vienīgi statūtos noteiktā mērķa sasniegšanai. Peļņu, kas gūta no biedrības un nodibinājuma veiktās saimnieciskās darbības, nedrīkst sadalīt starp biedrības biedriem vai nodibinājuma dibinātājiem.

No minētajām tiesību normām izriet, ka biedrībai nav liegts papildus tās pamatdarbībai veikt arī saimniecisko darbību, ja vien šī saimnieciskā darbība ir vērsta uz biedrības statūtos noteikto mērķu sasniegšanu. Turklāt likums neliedz biedrībai gūt peļņu, taču tā nevar būt biedrības darbības pamatmērķis.

Atbilstoši pieteicējas statūtiem (*lietas 17. sējuma 167.–170. lapa*) tās darbības mērķis ir veicināt informācijas sabiedrības izveidošanu, sabiedrības un personu izglītošanu, informēšanu par informācijas un komunikācijas tehnoloģijas aktualitātēm, kā arī uzlabot un attīstīt sabiedrības izpratni un spējas informācijas un

komunikācijas tehnoloģiju jomā, veicināt Latvijas informācijas un komunikācijas tehnoloģijas nozares attīstību Latvijā un starptautisko konkurētspēju. Izvērtējot lietā apstrīdētos darījumus, kas vērsti uz personu apmācību informācijas tehnoloģiju jomā, secināms, ka tie atbilst pieteicējas kā biedrības statūtos noteiktajiem mērķiem. Līdz ar to lietā aplūkotā apmācības pakalpojumu sniegšana saimnieciskās darbības formā nav pretrunā Biedrību un nodibinājumu likuma regulējumam.

[23] Arī Eiropas Savienības Tiesa norādījusi, ka apstāklim, ka savas korporatīvās formas dēļ juridiska persona saimniecisku darbību drīkst veikt tikai kā ieņēmumus radošu papildu nodarbi, nav nozīmes, konstatējot tādas saimnieciskās darbības esamību, kurā iecerēts gūt ilglaicīgus ieņēmumus, kas ir saimnieciskās darbības kritērijs PVN direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē (*Eiropas Savienības Tiesas 2024. gada 4. jūlija sprieduma lietā Nr. C-87/23 43. punkts un tajā minētā judikatūra*).

Turklāt Eiropas Savienības Tiesas praksē PVN direktīvas 9. panta 1. punkta formulējuma analīzē, atklājot jēdziena “saimnieciska darbība” piemērošanas jomu, ir precizēts arī tā objektīvais raksturs tādā nozīmē, ka darbība tiek aplūkota pati par sevi, neatkarīgi no tās mērķiem vai rezultātiem. Tādēļ apstāklis, ka apmācības lielākoties ir finansētas no ERAF atbalsta, neietekmē to, vai biedrības veiktā darbība ir vai nav saimnieciska, jo “saimnieciskās darbības” jēdziens, ņemot vērā tā objektīvo raksturu, ir piemērojams neatkarīgi no tā, kādu finansējuma veidu ir izvēlēties attiecīgais subjekts, ieskaitot arī valsts subsīdijas. Ņemot vērā grūtības izstrādāt precīzu saimnieciskās darbības definīciju, ir jāizvērtē visi apstākļi, kādos tā tiek veikta, izskatot katru gadījumu atsevišķi un ievērojot to, kāda būtu uzņēmēja, kas darbojas attiecīgajā jomā, tipiskā rīcība, konkrētajā gadījumā – tāda uzņēmuma rīcība, kas darbojas apmācību pakalpojumu organizēšanas un sniegšanas jomā (*Eiropas Savienības Tiesas 2024. gada 4. jūlija sprieduma lietā Nr. C-87/23 42., 45., 46. punkts un tajos minētā judikatūra*).

[24] Konkrētajā lietā pieteicēja vairākkārtīgi ir skaidrojusi savas darbības, nodrošinot strīdus apmācības pakalpojumus. Piemēram, 2024. gada 2. oktobrī sniegtajā paskaidrojumā, atbildot uz dienesta iebildumiem, pieteicēja ir detalizēti skaidrojusi, ka MMU projekta ietvaros pieteicēja: veic komersantu aptauju ar mērķi noskaidrot, kādas apmācības ir nepieciešamas; izstrādā un uztur interneta mājaslapu, kur jebkurš var iepazīties ar mācību saturu un reģistrēties konkrētiem apmācību kursiem/semināriem; nodrošina mārketinga un publicitātes pasākumus, t.sk. arī izmantojot savas reputācijas veicināšanai veidoto publicitāti; piesaista kvalificētus lektoros; organizē telpas un aprīkojumu; nosaka apmācības programmu saturu; nodrošina apmācības izdales materiālus un sertifikātus par kursu noklausīšanos; nosaka izdales materiālu formātu, piedalās pie izdales materiālu sagatavošanas un izsūtīšanas kursu apmeklētājiem; kontrolē apakšuzņēmēju (piesaistīto pasniedzēju) apmācību kvalitāti un atbilstību; apkopo un ievada apmācību datus; iegūst atsauksmes no apmācību apmeklētājiem par konkrētajām apmācībām; sagatavo un sniedz atskaites par veiktajiem darbiem un to rezultātiem; nosaka līguma saturu starp apmācību pakalpojuma sniedzēju un apmācību dalībnieku; sagatavo līgumus par dažādu pakalpojumu un preču iegādi, kas nepieciešami apmācības pakalpojumu nodrošināšanai; pirms līgumu noslēgšanas ar pakalpojumu sniedzējiem veic cenu aptauju, kā arī veic finanšu līdzekļu piesaisti apmācību projekta īstenošanai un veic finanšu vadību. Līdzīgas darbības LIKTA veic arī IKT projekta ietvaros. Šīs darbības nodrošina LIKTA darbinieki – projekta vadītājs un apmācību koordinators, kā arī citi pieteicējas darbinieki (*lietas 28. sējuma 151.–160. lapa*).

Izvērtējot pieteicējas sniegtos paskaidrojumus kopsakarā ar lietā iesniegtajiem pieteicējas projektu iesniegumiem, noslēgtajiem līgumiem ar CFLA par projektu īstenošanu, kā arī IKT un MMU projekta ietvaros slēgtajiem līgumiem un veiktajām darbībām projekta realizācijai, apgabaltiesa atzīst, ka tās vērtējamās kā tādas, kas vērstas uz ilgstošu, sistemātisku darbību un ieņēmumu gūšanu. Apgabaltiesas ieskatā šādas darbības tipiski veiktu arī citi uzņēmumi, kas darbojas apmācību pakalpojumu sniegšanas jomā.

[25] Arī Eiropas Savienības Tiesa šajā lietā taisītajā spriedumā secinājusi, ka, īstenojot ERAF finansētos apmācības projektus, pieteicēja darbojas kā uzņēmums, kas organizē un nodrošina apmācību. Tā meklē projektus, klientus, kā arī pasniedzējus, no kuriem tā iegādājas pakalpojumus, slēdzot apakšuzņēmuma līgumus. LIKTA liek apmācību pakalpojumu saņēmējiem samaksāt daļu no cenas, novērtē viņu zināšanu līmeni un apkopo viņu atsauksmes par apmācību – tā ir uzskatāma par tipisku kvalitātes novērtēšanas aptauju. Papildus apakšuzņēmējiem, kuru pakalpojumus tā izmanto, biedrībai ir arī pašai savi darbinieki, kas īsteno tās projektus. Turklāt apakšuzņēmuma līgumu slēgšana ir ļoti izplatīta parādība uzņēmējdarbībā. No tā savukārt izriet, ka ārēji biedrība ir apmācību pakalpojumu sniedzējs vai šādu pakalpojumu organizētājs, kas ir salīdzināms ar jebkuru citu

saimnieciskās darbības subjektu, kurš darbojas tajā pašā tirgū un ar kuru tā tādējādi konkurē. Savukārt, pat ja apstāklis, ka lielu daļu biedrības finansējuma veido valsts subsīdijas, šķietami palielina nenoteiktību attiecībā uz biedrības ekonomisko dzīvotspēju, šīs subsīdijas un to paredzamais apmērs ir faktori, uz kuru pamata biedrība izstrādā savu darba plānu un meklē klientus. Līdz ar to pieteicēja ir uzskatāma par nodokļa maksātāju, kas veic saimniecisko darbību PVN direktīvas 9. panta 1. punkta izpratnē, un tādēļ apmācību pakalpojumi, par kuriem tā ir izrakstījusi rēķinu, ietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā (*Eiropas Savienības Tiesas 2024. gada 4. jūlija sprieduma lietā Nr. C-87/23 50.–54. punkts*).

[26] Apgabaltiesa atzīst, ka lietā konstatēto apstākļu kopums ļauj secināt, ka pieteicēja, īstenojot IKT un MMU projektus, savas saimnieciskās darbības ietvaros ir sniegusi apmācības pakalpojumus, kas ir apliekami darījumi Pievienotās vērtības nodokļa likuma 5. panta pirmās daļas 2. punkta izpratnē. Lietā nav strīda, ka pieteicēja ir reģistrēta kā PVN maksātāja. Līdz ar to pieteicēja bija tiesīga saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92. panta pirmās daļas 1. punktu un 92. panta ceturto daļu atskaitīt priekšnodokli par iegādātajām precēm un pakalpojumiem šo apmācības pakalpojumu nodrošināšanai. Ievērojot minēto, lietā pārsūdzētie dienesta lēmumi atzīstami par nepamatotiem un ir atcelami.

[27] Vienlaikus lietā izlemjams jautājums par PVN pārmaksas atmaksu.

Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 108. pantu pārmaksātā nodokļa summa ir maksāšanai valsts budžetā aprēķinātās nodokļa summas un atskaitāmā priekšnodokļa starpība. Tātad PVN pārmaksas fakts un tās apmērs ir tieši atkarīgs no nodokļu maksātāja uzrādīto apliekamo darījumu vērtības un priekšnodokļa apmēra.

Konkrētajā gadījumā no lietas materiāliem un lietā pārsūdzētajiem dienesta lēmumiem izriet, ka MMU projekta ietvaros pieteicēja ar PVN apliekamajā darījuma vērtībā neiekļāva atlīdzību (70 %), kas tika saņemta no CFLA.

Saskaņā ar dienesta iesniegto aprēķinu pieteicēja 2018. gada janvārī–decembrī (izņemot, augustu), 2019. gada februārī, martā, maijā un decembrī MMU projekta ietvaros ar nodokli apliekamajā vērtībā nav iekļāvusi no CFLA saņemto atlīdzību (subsīdijas) par sniegtajiem pakalpojumiem kopā 443 251,20 *euro*. Tādējādi pieteicēja nav deklarējusi budžetā maksājamo PVN 93 082,75 *euro*, tai skaitā 2018. gada janvārī–oktobrī 42 602,98 *euro* (par auditā konstatēto), savukārt 2018. gada novembrī, decembrī, 2019. gada februārī, martā, maijā un decembrī 50 479,77 *euro* (*lietas 28. sējuma 231.–233. lapa*).

[28] Pievienotās vērtības nodokļa likuma 34. panta pirmā daļa noteic, ka preču piegādes un pakalpojumu sniegšanas darījumā ar nodokli apliekamā vērtība ir atlīdzība par piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem. Savukārt minētā likuma 1. panta 2. punkts noteic, ka atlīdzība ir preču vai pakalpojumu vērtība naudas izteiksmē, kuru preču piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs saņem vai kura tam būtu jāsaņem kā samaksa no preču vai pakalpojumu saņēmēja vai citas personas par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu.

Arī PVN direktīvas 73. pants paredz, ka preču piegādei un pakalpojumu sniegšanai summa, kurai uzliek nodokli, ir visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs par šiem darījumiem ir saņēmis vai saņems no pircēja, pakalpojumu saņēmēja vai trešās personas, tostarp subsīdijas, kas tieši saistītas ar šo darījumu cenām.

Eiropas Savienības Tiesa spriedumā lietā C-87/23 ir atzinusi, ka PVN direktīvas 73. pants jāinterpretē tādējādi, ka subsīdijas, kuras ERAF izmaksājis pakalpojumu sniedzējam par konkrētu pakalpojumu sniegšanu, atbilstoši šai tiesību normai ir iekļaujamās nodokļa bāzē kā maksājums, kas saņemts no trešās personas (sk. *Eiropas Savienības Tiesas 2024. gada 4. jūlija sprieduma lietā C-87/23 39. punktu*).

[29] Pieteicēja nav apstrīdējusi to, ka MMU projekta ietvaros ar PVN apliekamajā darījuma vērtībā nav iekļāvusi no CFLA saņemto atlīdzību par sniegtajiem apmācības pakalpojumiem. Pieteicēja nav arī iesniegusi pierādījumus, kas ļautu apšaubīt dienesta norādīto, ka pieteicēja tādējādi strīdus periodā nav deklarējusi budžetā maksājamo PVN 93 082,75 *euro* apmērā.

Ņemot vērā minētos apstākļus, apgabaltiesa lūdza pieteicēju precizēt prasījumu attiecībā uz atmaksājamās PVN pārmaksas apmēru (*lietas 28. sējuma 236.–238. lapa*). Pieteicēja prasījumu neprecizēja, bet, atsaucoties uz Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) 2023. gada 9. oktobra spriedumu lietā Nr. SKA-171/2023, norādīja, ka apgabaltiesai nav pamata pārbaudīt to, vai ar PVN apliekamā vērtība ir noteikta pareizi, un tiesas jautājumi saistībā ar PVN apliekamo vērtību acīmredzami iziet ārpus dienesta lēmumu pamatojuma (*lietas 29. sējuma 3.–5. lapa*).

[30] Senāts 2023. gada 9. oktobra spriedumā lietā Nr. SKA-171/2023 ir atzinis, ka tiesa ir ierobežota vērtēt tādu pamatojumu priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību liegšanai, kas nav norādīts administratīvajā aktā. Arī ja procesuāli lieta ir par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par tiesībām uz pārmaksas apstiprināšanu, tiesai nav pašai pēc savas iniciatīvas jāpārbauda visi iespējamie šķēršļi, kas varētu būt tiesību atskaitīt priekšnodokli īstenošanai. Tiesas pārbaudes apjoma robežas tieši attiecībā uz priekšnodokļa atskaitīšanas tiesībām nosaka dienesta lēmumā norādītais pamatojums. Savukārt, ja priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības liegtas nepamatoti un tādējādi atkrit tas šķērslis pārmaksas apstiprināšanai, ko dienests bija norādījis, tiesai ir pamats ar spriedumu uzlikt pienākumu dienestam apstiprināt pārmaksu (*Senāta 2023. gada 9. oktobra sprieduma lietā Nr. SKA-171/2023 18. punkts*).

[31] Izskatāmajā lietā, ņemot vērā apgabaltiesas konstatēto, ka pieteicējas IKT un MMU projektu ietvaros sniegtie apmācības pakalpojumus ir sniegti tās saimnieciskās darbības ietvaros, ir atkritis dienesta lēmumos norādītais pamatojums priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību liegumam. Līdz ar to apgabaltiesai ir pamats lemt par pienākuma uzlikšanu dienestam apstiprināt (atmaksāt) PVN pārmaksu. Vienlaikus tas neatbrīvo tiesu no pienākuma pārbaudīt pieteicējas prasījuma pamatotību attiecībā uz prasītās PVN pārmaksas atmaksas apmēru.

Ņemot vērā, ka saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 34. panta pirmo daļu kopsakarā ar 1. panta 2. punktu un PVN direktīvas 73. pantu ar nodokli apliekamajā vērtībā bija iekļaujama arī no CFLA saņemtā atlīdzība (subsīdija), konstatējams, ka pieteicēja nav atbilstoši uzrādījusi visu saņemto atlīdzību par sniegtajiem apmācības pakalpojumiem, tādējādi nepamatoti samazinot valsts budžetā maksājamā nodokļa apmēru. Līdz ar to pieteicējas prasījums atmaksāt PVN pārmaksu, neietverot apliekamajā vērtībā no CFLA saņemto atlīdzību, nav tiesisks un pamatots.

Ievērojot minēto, apgabaltiesa atzīst par nepieciešamu uzdot dienestam izdot administratīvo aktu par PVN pārmaksas atmaksu par strīdus periodu, ņemot vērā pieteicējas nepamatoti samazināto valsts budžetā maksājamo nodokļa summu. Dienests, izdodot administratīvo aktu, nav kavēts veikt nepieciešamās pārbaudes, lai pareizi un precīzi noteiktu pieteicējai atmaksājamo PVN summu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 253. panta pirmo un sesto daļu, 254. panta trešo daļu, 307., 309. pantu un 329. panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

apmierināt biedrības “Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija” pieteikumu daļēji;

atcelt Valsts ieņēmumu dienesta 2019. gada 1. februāra lēmumu Nr. 30.1-8.2/69213; 2019. gada 8. aprīļa lēmumu Nr. 30.1-8.2/132326; 2019. gada 24. aprīļa lēmumu Nr. 30.1-8.2/149930; 2019. gada 19. novembra lēmumu Nr. 30.2-22.13/5086; 2019. gada 20. novembra lēmumu Nr. 30.1-8.2/352288; 2019. gada 23. decembra lēmumu Nr. 30.1-8.2/395018; 2019. gada 30. decembra lēmumu Nr. 30.1-8.2/396126; 2021. gada 6. septembra lēmumu Nr. 30.1-22.13/22.13/9336;

uzlikt par pienākumu Valsts ieņēmumu dienestam 30 dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas izdot administratīvo aktu par pievienotās vērtības nodokļa pārmaksas atmaksu biedrībai “Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija” par 2018. gadu, 2019. gada februāri, martu, maiju un decembri, ņemot vērā spriedumā konstatētos faktus un to juridisko vērtējumu;

piespriest no Latvijas Republikas par labu biedrībai “Latvijas Informācijas un komunikācijas tehnoloģijas asociācija” samaksāto valsts nodevu 240 *euro*.

Spriedumu var pārsūdzēt Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnesis Tiesnese Tiesnese

K. Berķis I. Amona V. Zommere